

Három piczi

PRÓZA - LXII. évfolyam, 3. szám, 2018. január 19.

Istenem... ez még saját magánéletemben sem sikerült soha. Az ifjú hivatásos katonatiszt úgy hiszi, az írók mindenhatóak... aj, de kár, hogy téved. Hozzá hasonlóan szaggatott mondatokra telt csak tőlem, sajnós, ez nem megy, így nem, neki kéne írnia valamit annak a szerelmének, őszintén, szívből, igazán. Csóválta a fejét könnyes szemmel, azért csak próbáljam meg.

Ennyit tudtam kieszelni: Kedves [keresztnev], én írok önnek, valaki más nevében, aki szeretné, ha kapna még egy esélyt - ami oly ritkaság a mi időkben. Hátha! - és alákanyarítottam a nevem.

Mit nem adnék, ha tudnám, ért-e valamit kétségbeesett közös kísérletünk.